

Milý čtenáři,

to co právě teď držíš v ruce je doslova zhmotnění mého snu a já mohu jen doufat, že první z mnoha. Rolanova Cesta je první příběh ze světa Verinie. Ze světa, ve kterém já osobně trávím opravdu veliké množství svého volného času. Místa a postavy tohoto světa jsem si nesmírně oblíbil a jsem opravdu od srdce rád, že mám nyní tu možnost tento svět sdílet také s tebou.

Vždycky mě fiktivní příběhy fascinovaly a v podstatě celý svůj život jsem toužil po tom, vytvořit něco sám. Píšu tyto řádky a je toho stále tolik, co ti chci říct... Mohl bych napsat samostatnou knihu pouze o tom, jak se svět Verinie v mé hlavě zrodil. Nejsem si však jist, zda je to příběh hodný takového vyprávění.

Vážím si každého autora a každého originálního díla, které vzniklo, nebo které třeba ještě vznikne. Mým úkolem nikdy nebylo vytvořit lepší nebo dokonalejší příběh. Nesnažím se zde vyrovnat mistrům svého řemesla, jako jsou J. R. R. Tolkien, Christopher Paolini, Andrzej Sapkowski, G. R. R. Martin, C. S. Lewis a další legendární spisovatelé.

S veškerou pokorou a s maximální úctou jsem se rozhodl zkusit svěží vítr. Nový směr, který je na jednu stranu jiný, než to co znáte, avšak na stranu druhou vlastně stále velmi povědomý. Mluvím o bytostech a o hrdinech, kteří se nacházejí nejen v mé knize, ale především v mýtech a pověstech naší skutečné kultury. Zkrátka jsem se rozhodl dát ve svém světě prostor tvorům, jenž tolik prostoru v jiných fantasy nemají a nebo se v nich nevyskytují vůbec... navzdory tomu, že jsou z mýtů známí.

V tomto příběhu tedy nebudeš svědkem velkého boje dobra a zla, nebudeš sledovat hrdiny, jenž se snaží zabránit velkému nepříteli ve zničení, či ovládnutí celého světa. Pokud se však rozhodneš listovat těmito stránkami dál, budeš svědkem něčeho, co já nazývám jedním obyčejným příběhem, z jednoho neobyčejného světa. Poznáš méně známe bytosti, jako jsou kentaurové, mořské panny, gorgony, minotauři a další. Seznámíš se se skupinou přátel a poznáš nový svět, ve kterém zažiješ dobrodružství, akci, veselí i trošku té romantiky. Pokud se rozhodneš Verinii poznat, tak se vlastně rozhodneš poznat také mě. A já mám jen jediný sen. Předávat ti dál příběhy z nádherného světa Verinie.

P. P.

--- Kapitola 1. ---

O kentaurovi a mořské panně

Verinie – země magie, kouzel a mýtických stvoření. Země, kde je zázrak stejně běžný jako každodenní východ slunce. Země, v níž nežijí pouze lidé, ale tvorové nejrůznějších tvarů a velikostí.

Na okraji Berillského lesa, který se táhne od úpatí Zářivých vrchů podél pobřeží Spícího moře až k jižnímu cípu Purpurové zátoky, žijí kentauri. Berillský les je jejich domovem. Kentauri jsou jedni z mýtických bytostí obývajících Verinii – jsou napůl koně a napůl lidé. Díky své koňské části jsou podstatně vyšší než lidé. Jsou silní, stateční, vytrvalí a houževnatí, zároveň však často moudří, rozvášní a opatrní. Žijí v osadách na okraji Berillského lesa, kde je les právě tak hustý, aby se jim dobře pohybovalo, a zároveň aby zůstali skrytí před zraky jiných tvorů. Žijí podstatně primitivnějším životem než lidé, ale to neznamená, že by byli hloupější – naopak, často bývají inteligentnější než lidé.

Když mladý kentaur dosáhne věku, kdy by měl být přijat mezi dospělé lovce, musí splnit úkol: vydat se na "Velký lov". To znamená opustit svou osadu a hledat kořist, se kterou se vrátí jako s trofejí. Velký lov obvykle trvá několik týdnů či měsíců, ovšem občas se stane, že se nějaký kentaur vrátí až za rok, nebo se nevrátí vůbec.

Náš příběh nás zavede za mladým kentaurem Rolanem, který se na Velký lov vydal před třemi dny. Většina kentaurů míří na sever do hor nebo na východ do hlubších částí Berillského lesa. On se však rozhodl jít na jih. Šel podél Spícího moře, až dorazil k Purpurové zátoce, kde se utábořil na noc.

Rolan je statný kentaur s dlouhými černými vlasy svázanými do ohonu, jeho oči jsou smaragdově zelené a tvář má porostlou neudržovanými vousy. Jeho koňská část je ořechově hnědá a velmi mohutná. Ocas má stejně černý jako své vlasy. Svou lidskou část má oděnou do tmavě hnědé tuniky a přes ramena připevněný luk s toulcem. V rukou svírá kopí s prodlouženou čepelí. Na svém koňském hřbetu má připevněné vaky s jídlem, měch s vodou, látku pro pohodlné

spaní pod hvězdami, nástroje na zpracování masa, kůže a dřeva a také vak s náhradním šatstvem.

Slunce už kleslo za horizont a náš hrdina pomalu přicházel ke skalnatému pobřeží Purpurové zátoky. Už se nenacházel v Berillském lese. Přistoupil pod jediný strom, který viděl, rozvinul látku a položil ji na zem. Poté chvíli vytrhával trávu z malého místa pod stromem, holou půdu obložil kamením a z vaku vytáhl několik polínek dřeva, které u sebe měl pro případ nouze. Dříví seskládal do připraveného ohniště a křesadlem založil oheň.

Ačkoliv jsou kentauři lovci a predátoři, musí ukojit i svou koňskou část. Rolan necítil hlad ve svém lidském žaludku, ale jeho koňská polovina volala po pastvě. Oheň založil jen ze zvyku – vždy jej fascinoval, stejně jako moře, nekonečný prostor plný vody a tvorů, o kterých slyšel jen z vyprávění.

Zatímco ležel u ohně a pásl se okolní trávou, myslel na svou domovskou osadu. Byl na Velkém lovu teprve tři dny a už měl pocit, že to je věčnost. Vzpomínal na Stříbrnou řeku, která se vlévá do Spícího moře, protéká jeho osadou a zásobuje ji pitnou vodou. Sotva si na to vzpomněl, vytáhl měch s vodou a pořádnými doušky zapil chutnou trávu.

Také vzpomínal na svou rodinu, hlavně na sestru Tifu, která se z Velkého lovu vrátila před rokem. Cítil, že laťka je opravdu vysoko – Tifa přinesla lebku lesní wyverny. Rolan tohle chtěl překonat, chtěl dokázat, že i on dokáže přemoci něco tak velkolepého.

Ačkoliv byl Velký lov jeho osobní zkouškou, nikdy nijak zvlášť netoužil patřit mezi lovce. Vždy mnohem více stál o to naučit se rozmlouvat s duchy přírody a stát se druidem. Magie samotná byla to, po čem Rolan nade vše toužil. Znal sice několik kentaurských druidů, kteří byli schopní vyvolat moc Velkého stromu, Černého hřebce nebo si na pomoc přivolat sílu ohně, ale žádný ho tomu nedokázal naučit. Říkali, že kentaur musí magii nalézt sám – nedá se naučit.

Po hodině přemýšlení a zadumaného pozorování ohně nakonec usnul. Ve snu viděl svou sestru bojovat s lesní wyvernou. Tifa byla velmi okouzlující, vlasy i srst měla stejně jako on, ale oči světlejší. Vždy byla mistryní v zacházení s lukem. Vlastně většina kentaurů lovila hlavně pomocí luku. Rolan byl v tomhle výjimkou – luk sice nosil, ale vždy měl raději přímý souboj s kopím.

Najednou se probudil, něco ho vyrušilo. Podivné zvuky. Poznal, že přicházejí od vody. Okamžitě vstal. Do jedné ruky si pohotovostně připravil kopí, druhou uchopil jedno hořící poleno z ohniště, aby lépe viděl. Opatrným krokem

se přibližoval k Purpurové zátocce. Znovu uslyšel onen zvuk. Blížil se pomalu víc a víc ke skalnatému pobřeží. Zátoka byla klidná, svit hvězd lehce dopadal na hladinu a jeho odraz vytvářel překrásnou podívanou. Bylo by snadné zapomenout na veškeré starosti a jen se kochat výhledem.

V tu chvíli opět uslyšel onen šplouchavý zvuk. Bylo to blízko. Přiblížil se ještě víc k pobřeží a pohlédl směrem, odkud zvuk vycházel. Naklonil se nad hladinu a pohlédl do vody. Nejprve si ničeho zvláštního nevšiml, voda byla stále klidná, ale za chvíli spatřil pod průzračnou hladinou něco, co ještě nikdy neviděl.

Nejprve měl pocit, že ve vodě vidí tonoucí lidskou dívku, ale ihned si všiml, že se netopí – jen na něj zvědavě hledí. Měla safírově modré vlasy a oči. Přísahal by, že se na něj mírně usmívá. Po několika sekundách si všiml i ploutve, kterou měla místo nohou. Mezi kameny na něj koukala mořská panna.

Rolan o nich slyšel z vyprávění, prý žily ve Spícím moři, ale málokdo je kdy viděl. Byla nádherná. Dívka se na něj stále udiveně dívala. Její ploutev odrážela zlatavý lesk. Byla to opravdu neuvěřitelná podívaná, Rolan nikdy nic krásnějšího neviděl. Chystal se promluvit, ale sotva otevřel pus, aby pozdravil, ozval se opodál šustivý zvuk a dívka jedním velkým máchnutím ploutve zmizela v hlubinách Purpurové zátoky.

Rolan zdvihl provizorní pochodeň, aby zjistil, co vydalo ten zvuk.

„Kdo je tam?“ Sice se vždy učil být tichý a nepozorovaný, ale s ohněm v ruce mu to úplně nešlo, proto se rozhodl potenciální hrozbu oslovit.

Když se otočil, všiml si, jak se mu ve vacích se zásobami přehrabuje divoké prase. Neváhal a s koňským dupotem kopyt, jak to kentauři umí, prase okamžitě odehnal. Usoudil, že to muselo být ono, co vydalo ten šustivý zvuk, ale pro jistotu ještě šel prozkoumat nejbližší křoviny na pobřeží. Nic nenašel.

Když si byl jistý, že mu žádné nebezpečí nehrozí, vrátil se zpět k místu, kde viděl onu mořskou pannu. Ta tam už ale nebyla. Zahleděl se tedy na hladinu zátoky a přemýšlel, kde tato okouzující bytost právě je. Sedl si na kámen a pozoroval moře. Napadaly jej šílené představy. Věřil, že pod mořem existuje jiný, stejně nádherný svět jako na souši, o kterém nemá ani ponětí. Představoval si civilizace mořských lidí a další bytosti, které v tu chvíli jeho velkou představivost napadly.

Po chvíli strávené na pobřeží se Rolan znovu odebral ke svému ohništi, kde ještě doutnaly poslední polena, lehl si na kus látky a zase usnul. Spal klidným spánkem. Kentauři, ačkoli ve svých osadách žijí v dřevěných chatrčích, jsou zvyklí i na spánek pod šírou oblohou.

Ráno Rolana probudilo lehké mrholení. Když otevřel oči, zjistil, že oheň už úplně dohořel. Bylo šero. Měl celkem hlad, nejprve si chtěl ulovit něco k jídlu, ale kromě divočáka, kterého se mu v noci podařilo zahnat, v okolí žádnou zvěř neviděl ani neslyšel, a na lov neměl zrovna náladu. Rozhodl se tedy sáhnout do jednoho z vaků, kde už měl připravenou opečenou zvěřinu. Seděl, přežvykoval kusy masa a hleděl opět směrem k zátocce.

Jak se tak díval, všiml si něčeho, v co už snad ani nedoufal. Nedaleko v zátocce se těsně nad hladinou tyčila malá skalka, na níž seděla ona mořská panna ze včerejší noci a pozorovala jej. Její modré vlasy byly dlouhé a lehce zahalovaly její holé tělíčko. Vypadala velmi křehce. Třpytivá ploutev se stáčela kolem skalky a s lehkostí hladila mořskou hladinu. Mořská dívka ho sledovala velice pečlivě a zaujatě, jako kdyby pro ni byl stejně fascinující, jako ona pro něj. Rolan se pomalu přiblížil ke skalnatému břehu, aby na dívku lépe viděl. I když je dělilo několik kroků mořské vody, měl pocit, že je blíž, než by měl být. Nevěděl, co udělat nebo říct, aby dívku nevyplašil.

„Zdravím,“ vypáčil ze sebe nakonec.

Dívka mlčela.

„Sedíš tady dlouho?“ zeptal se a okamžitě se zašklebil, protože měl pocit, že je to hloupá otázka. „To tebe jsem tady včera viděl, že?“ pronesl opět Rolan.

Dívka neodpověděla.

Rolan si mysleli, že mu nerozumí. Nevěděl, jestli mořští lidé nemluví náhodou jinou řečí. Když dívka delší dobu nereagovala, posadil se také a koukal na ni. Seděli tak beze slov několik minut, než dívka konečně promluvila.

„Co jsi zač?“ zeptala se. Její hlas byl jemný, tenký, jakoby vystrašený. „Vypadáš jako kuň, ale jsi člověk,“ dodala ještě.

„Jsem kentaur.“

„Kentaur? Podivné jméno.“

„Ne, jmenuji se Rolan, ale jsem kentaur, nejsem člověk,“ vysvětlil. Nevěděl, jestli se má také zeptat na jméno.

„Omlouvám se, nikdy jsem toho moc ze suchého světa neviděla. Znáám lidi, jezdí po moři na lodích a viděla jsem i koně, ale kentaury neznám.“ Dívčin hlas už nezněl tak vystrašeně jako na začátku.

„Ty jsi mořská panna, že? Taky jsem nikdy žádnou neviděl, ale slyšel jsem o nich z vyprávění.“

„Jaké to je na suchém světě?“ zeptala se dívka.

„Já nevím,“ odpověděl. „Jsem na souš zvyklý, mě by zase zajímalo, jaké to je žít ve Spícím moři.“

„Chtěla bych někdy vidět suchý svět lépe, než jen ze skalek při odlivu.“

„V tom bych ti mohl pomoci, vezmu tě na souš, jestli chceš.“

Dívka se najednou zarazila, zřejmě ji ta představa znovu vystrašila.

„Já... nemůžu...“ řekla a v ten okamžik skočila opět do zátoky.

„Počkej, nechod... nepluj... neodcházej pryč.“ Nevěděl, co říct, ani nevěděl, jestli jej dívka ještě slyší.

Měl by si sbalit všechny věci a vydat se dál na cestu, ale něco ho pořád drželo na místě. Nechtěl odejít. Doufal, že se mořská panna zase vrátí. Nejenže mořskou pannu nikdy neviděl, ale ani se mu nesnilo, že by s ní někdy mohl mluvit. Rolan se zase vrátil pod strom, aby mu srst úplně nepromokla, a dojedl zbytek zvěřiny.

Pořád myslel jen na tu dívku, stále doufal, že se vrátí. Myslel na ten rozhovor, chtěl zjistit, co řekl tak špatného. Nakonec ho unavilo jen sedět a přemítat. Rozhodl se, že se na chvíli projde.

U Purpurové zátoky končil Berillský les, asi čtvrt túry směrem na sever byly vidět ještě poslední stromy. Rozhodl se kousek vrátit, než bude pokračovat podél zátoky na jih. Chtěl se na tomto místě ještě zdržet, chtěl využít té možnosti, že se mořská panna ještě vrátí. Teď si ale potřeboval vyčistit hlavu.

Rolanovy kroky se pomalu zrychlovaly, až se z pomalé chůze stal klus a z klusu cval, nakonec běžel rychle směrem k lesu s nadějí ve tváři. Jeho dlouhé vlasy při cvalu vlály ve větru. Zavřel oči, aby si užil vítr, který vznikal rozrážením vzduchu. Zastavil se. Pohlédl zpět k zátoce a věděl, že tam někde je. Nakonec se otočil zpět k lesu a rozběhl se, jak nejrychleji uměl.

Berillský les byl lehce do kopce. Běžel po strmé půdě, jak nejrychleji dokázal. Když vyběhl kopec, postavil se na zadní nohy, jak to koně dělávají, a opět se zahleděl zpět k zátoce. Jako kdyby jeho oči byly připoutány řetězem právě k moři. Poté vstoupil pomalým krokem zpět do Berillského lesa. Cítil, že tohle... i když túry vzdálený... je jeho domov. Měl pocit, že planina od jižního cípu lesa až po Purpurovou zátoku byla hranicí mezi jeho světem a světem mořských lidí.

„Když už jsem v lese, tak aspoň doplním zásoby,“ řekl si. Byl sice na této minivýpravě nalahko, ale aspoň nějaké vaky sebou měl vždy. Z několika listů, které udržely dešťovou vodu, doplnil zásoby tekutin a rozhodl se také něco ulovit. Nebylo to těžké, hned na nedalekém stromě seděla veverka. Na ty ale nikdy moc

nebyl, raději by zajíce nebo... V tom zahlédl nedaleko se procházejícího lesního ptáka moa.

Moa byl poměrně vysoký a dlouhý, nelétavý pták s velmi malými křídélky, který se vyznačoval zvlášť dobrou chutí. Někteří kentauři je chovali pro maso, ovšem říkalo se, že lidé považují ptáky moa za další mýtické bytosti, jako jsou právě kentauři nebo mořští lidé. Rolan si ale řekl, že lepší příležitost asi už mít nebude, navíc byl zrovna v praktické pozici – schovaný za spadlým stromem a proti větru. Vyzbrojil se svým lukem a natáhl tětivu s šípem. Opatrně zamířil na ptáka moa.

„Promiň, příteli,“ - vystřelil. Naneštěstí se netrefil přímo a ptákovi zasáhl pouze křídélko. Moa se okamžitě rozutíkal pryč. „Ale né,“ neměl rád, když večere trpí, zvlášť když to bylo jeho vinou. Jedním mohutným skokem přeskočil spadlý strom a vrhnul se za ptákem. Byl rychlejší než zraněný moa, ovšem i tak byl pták dost daleko. Znovu zamířil lukem, zastavil se, aby byl přesnějši, a vystřelil.

„Trefa.“ Tentokrát šíp ptáka přesně zasáhl a on se jen vítězoslavně poplácál po zádech. „Promiň, ptáku, byla to má chyba, že jsem se netrefil hned.“

Rolan nasbíral v lese ještě nějaké suché dřevo, aby znovu mohl rozdělat oheň, a poté se ihned vrátil i s mrtvým ptákem moa do svého provizorního tábora. Tam jej s ním ještě čekala práce – musel tělo zbavit peří, rozkrájet, vykostit a odstranit některé části, aby si mohl maso vzít na další cestu. Sice velký moa může vypadat jako zásoba na dlouhou dobu, ale maso se musí rychle sníst, nebo se zkazí.

Rolan zpracovával ptáka, občas polehával, občas se pásł nebo jedl zvěřinu, ale půł dne strávil pod tím jedním stromem u zátoky. Slunce se už pomalu schylovalo za horizont a on krájel maso na kousky nožem, když v tom spatřil to, o čem celý den uvažoval. Mořská panna opět vykoukla z vody.

Tentokrát už nebyla vidět skalka, na které ráno seděla, ale přesto se vrátila. V tu chvíli si uvědomil, že ani na chvíli nepochyboval. Zvedl se, nechal ptáka ptákem a vydal se k zálivu.

„Ahoj,“ pozdravil co nejvřelejším hlasem. „Měl bych se omluvit za...“

„Ne,“ přerušila ho dívka. „To já se přišla omluvit za to ráno. Mrzí mě, že jsem hned tak zmizela, víš, já nemám moc zkušeností s mluvením s někým ze suchého světa. Vlastně žádné.“ Sklopila oči.

„To přece nevadí, já taky nikdy nemluvil s žádným Mořským člověkem.“

„Můžu se tě na něco zeptat?“ zeptala se dívka.

„Jistě.“